

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Concert-Indledning.

Citation: Richardt, Chr.: "Concert-Indledning.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 272. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt01-shoot-workid88016/facsimile.pdf>
(tilgået 24. juni 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

vi gjemme vor Visdom for os selv.
Ej heller om *Fortiden* tør jeg tale,
ej om hvad Øresundsbølgerne tyst
har fortalt om Heltenes blodige Dyst;
ej om den skjønnne Dronning Mathilde,
som fløj gjennem Lunden og aldrig hvilte;
ej om den Trækfuglskare fra Nord,
som har hilset mit Væld i Ynglingekor —
thi maned jeg alle de Minder frem,
jeg aabned vel Fremtids Dør paa Klem; —

Men *skal* det være Skov, og skal det være Kilde,
og skal det være Bakke, og skal det være Gilde,
saa faaer jeg vel tro, det er Sankthans,
og finde mig i en lystig Dans!

(Synker i Jorden)

Concert-Indledning.*)

1866.

Musik af L. P. E. Hartmann.

Solo.

Fra sidste Gang
Studentersang
mod disse Lofter runged,
fra sidst til nu —
hvad Kamp og Gru,

*) Da Universitetets nysmykkede Festsal første Gang benyttedes.

hvor vredt har Nornen sjunget!
Hvad Mandefald,
hvad Landefald!
Hvor dybt blev Danmark stunget!

Mens Hallen her
fik Farveskjær,
gik Skyen over Lande;
mens Mur og Væg
fik gyldne Læg,
fik Flaget mørke Rande;
saa denne Slægt,
som drømte kjækt,
maa gaa med sænket Pande.

Kor.

Men vær et Varsel, skjønnne Hal,
om andre, bedre Dage,
da Danmarks Hus forynges skal
og komme under Tage,
da Muren atter vorder stærk,
da sprænges skal det Skilleværk,
som Løgn og Vold har tømret,
og ingen Broder længselsfuld,
med bastet Haand men tro som Guld
staa udenfor bekymret.

Ja hvert et Billed, som gaar frem
af hine tomme Rammer
med Minder fra vort Fædre hjem
om Aandens stærke Flammer,

skal spejle sig i Sjæl og Sind
og kalde Liv og Lys derind
og alle Kræfter ægge,
saa hvad der end er graat og tungt
maa blive lyst og let og ungt
som inden disse Vægge.

Ved Herlufsholms Trehundredaarsfest.*)

Den 23de Maj 1865.

I Kirken.

I.

Kor.

Velsignede Dag, som i Lundenes Skygge,
de lyse, de grønne, med springende Løv,
i Kirken, den stille, den gamle, den trygge,
har ringet os sammen om Gravenes Støv
Thi Alt, hvad de plantet, de henfarne Sjæle,
det grønnes med Lunden, det knejser endnu;
Aarhundreders Storme har ej kunnet kvæle
det Frø, som de saaede med troende Hu.

Recitativ.

Ja, Tro har Frøet lagt i aabne Fure,
og Tro har bygget disse stærke Murc,

*) Kantate til given Musik.